

Hình Ảnh Đại Hội BDQ 2018 Nam California

Lễ Chào Cờ August 24, 2018 California

Kỷ Niệm, August 24, 2018 California

Chuẩn Bị Lễ Chào Cờ August 24, 2018 California

BDQ Houston, TX, 2018 California

Chiến Sĩ Ngộ 2018 tại tu Gia BDQ Bui Dng Vinh

Niềm Vui sơ ngộ

Tiền Hội Ngộ 2018 California

Hợp Ca Tiền Hội Ngộ 2018 California

Nhà Bếp Bận rộn. Tiền Hội Ngô 2018 California

Trưởng Ban Tổ Chức ĐHT. Cùng các chị sắp thứ ăn.

Trưởng Ban Tổ Chức ĐHT. 2018. BĐQ Ngô Du

Ngày Đại Hội BĐQ 2018 California

Lễ Chào Quốc Kỳ VNCH và Hoa Kỳ Đ.H. 2018

Cắt Bánh Sinh Nhật Bình Chung BĐQ Đêm Dạ Tiệc

Hoạt Cảnh Hội Nghi Diên Hồng

*Tân Tịch, Gần Nửa Đêm, mở phong thư
thanh toán chi phí cho nhà hàng*

ĐẠI HỘI 58 NĂM BĐQ CÒN ĐÔNG LẠI

KQ VỖ Ý

Trước khi chuẩn bị mãn khóa, tất cả Sinh Viên Sĩ Quan Khóa 17 Trường Võ Bị Quốc Gia Việt Nam được chuyển về Trung Tâm Huấn Luyện Biệt Động Quân Dục Mỹ để theo học Khóa Rừng Núi Sinh Lầy (khoảng tháng 01/1963). Cả Khóa chúng tôi đều ném mìn “SÁT” tại Trung Tâm “tàn phá nhan sắc” hung hãn này.

Dù vậy, trong 180 tân Sĩ Quan Khóa 17 tốt nghiệp tháng 3 cùng năm, có đến 30 đồng môn chọn Binh Chủng Biệt Động Quân. Những đồng môn K17 BĐQ này đã góp phần viết nên trang sử oai hùng cho cho Binh Chủng, như các BĐQ Hoàng Phủ, Nguyễn Hoài Cát, các cố BĐQ Võ Vàng, Đoàn Đình Thiệu, Lê Văn Lễ...

Trong hơn 20 năm định cư nước Mỹ, đây lần đầu tiên tôi tham dự một Đại Hội BĐQ, kỷ niệm 58 năm ngày thành lập Binh Chủng, được tổ chức vào tối Chủ Nhật ngày 26 tháng 8/2018 tại nhà hàng tráng lệ MON AMOUR, thành phố ANAHEIM.

Trước giờ khai mạc chừng 30 phút, gần 50 bàn tiệc đã đầy quan khách, gồm các BĐQ tại địa phương cũng như từ phương xa về, các Hội Đoàn bạn và thân hữu. Trong số thượng khách, chúng tôi ghi nhận sự tham dự của Chuẩn Tướng Phạm Duy Tất, người trách nhiệm cuộc rút quân trên Liên Tỉnh Lộ 7B năm xưa, đến từ Virginia và quý NT khả kính khác tại Quận Cam. Đây cũng là lần đầu tiên tôi được diện kiến Tướng Tất sau 43 năm từ ngày tôi rời Pleiku. Rất mừng khi được biết giọng nói ông còn vang rền, sắc diện ông còn hồng hào và vóc dáng còn thông dong khỏe mạnh.

Phải nói đây là một Đại Hội được chuẩn bị công phu, có cân nhắc, có tính toán cho từng tiết mục. Vì lẽ đó, người tham dự bị cuốn hút vào chương trình hợp lý và hấp dẫn.

Tôi nghĩ mọi người dễ dàng ghi nhận được những điểm nổi bật trong Đại Hội, là

- Tính Kế Thừa: khi một hậu duệ BÐQ từ miền Đông Bắc bay về tham dự Đại Hội. Sự xuất hiện của cháu gái Destiny Nguyễn trong chiếc áo dài tha thướt màu nâu, màu của Binh Chung, như thể cháu đang mang đến cho Đại Hội một sinh khí tươi mát và một niềm tin yêu vào ngày mai...

- Tính kế thừa cũng được thể hiện qua tiếng hát vang rền, truyền cảm và cảm động của cháu Hugo Nguyễn qua ca khúc Anh Không Chết Đâu Anh. Hầu như cả hội trường im lặng để lắng lòng mình thưởng thức giọng ca và lời ca đầy cảm xúc của cháu trai 11 tuổi này!

Đại Hội chuẩn bị rất nhiều hoạt cảnh và những màn hợp ca mang tính chiến đấu, phù hợp với Quân Chung cũng như phù hợp với hiện tình của đất nước.

Tôi thích thú màn hoạt cảnh Hội Nghị Diên Hồng và Đồng Ca Biệt Động Quân Hành Khúc.

Khi màn đồng ca bắt đầu, cả hội trường hát theo. Các chiến hữu BÐQ như thể được sống lại một thời gian nan nhưng oai hùng khi cùng góp lời ca vang bài Hành Khúc.

BÐQ Chuyên, da ngăm đen, cao lớn, rất hăng say hô SÁT! mỗi lần xưng Biệt Động Quân!, như thể chiến hữu đang sống lại thưở hào hùng năm xưa. Tôi rất muốn mang một cành hoa lên thân tặng chiến hữu ấy, như là một tri ân về tình yêu Binh Chung của chiến hữu ấy!

Tôi cũng hòa nhập lòng mình trong hoạt cảnh Hội Nghị Diên Hồng. Theo BTC, thì màn này như là một TÍN HIỆU để gọi về đồng bào trong nước biết được tâm lòng của Hải Ngoại trước hiện tình nguy nan của Dân Tộc. Qua tín hiệu đó, tôi nhập vai một bô lão, tham dự Hội Nghị để tỏ rõ tinh thần Quyết Chiến trước hiểm họa phương bắc.

Dù là một Hoạt Cảnh, tôi cảm nhận hạnh phúc vì đã trân trọng và chia sẻ những chuẩn bị của Ban Tổ Chức Đại Hội BÐQ vừa qua.

Xin đa tạ một Đại Hội có ý nghĩa!

Thiên Lý

Người đàn ông ngồi đối diện tôi ngay bàn tiệc cưới trông rất quen. Ông ta cũng nhìn tôi chăm chú như đang lục lọi trong trí nhớ một hình ảnh cũ. Tôi bối rối trước ánh mắt của ông, liền đổi hướng nhìn qua người đàn bà đẹp ngồi bên cạnh. Bà mặc chiếc áo dài màu đen, cổ thuyền, nổi bật trên ngực áo là những hạt kim tuyến kết hình hoa màu vàng, màu đỏ. Trên cổ bà một xâu chuỗi trắng sáng lấp lánh. Bà thật sang trọng, quý phái tuy có vẻ đầy đặn. Tôi cúi xuống đĩa thức ăn của mình ngẫm nghĩ: chắc chắn bà này là vợ của ông ta. Hy vọng ông không phải là Phan, người giống người thôi.

Vừa tự nhủ xong thì tôi nghe tiếng bà gọi người đàn ông: “Kìa, ông Phan gấp đồ ăn đi chứ, còn đây tới cho người khác nữa”.

Tôi giật mình sững sờ: Phan... ngẩng lên nhìn ông, vừa chạm ngay ánh mắt vẫn không rời tôi dù có tiếng nhắc nhở. Ông đưa tay đẩy nhẹ cái bàn tròn quay đi. Tôi lúng túng, bồng hờ hững, nghe tim mình đập nhanh. Tôi choáng ngợp trong ánh mắt đó, ánh mắt ẩn chứa một sự nồng nàn, âm áp, quen thuộc của thuở nào khi mái tóc ông chưa điểm bạc. Thời gian đã thay đổi gần như tất cả trên khuôn mặt ông, duy chỉ còn lại đôi mắt sáng và cái cằm vuông ương ngạnh,

để cho tôi đủ nhận ra là Phan, người cựu Đại úy Pháo Binh năm xưa mà tôi đã một thời yêu mến. Tôi gào lên trong cổ. Phan, trời ơi Phan đây sao!!! Miệng tôi nghẹn đắng và khô, lòng như có ai đâm một mũi kim vào đau nhói. Tôi dẫu đôi mắt mình qua ly nước trước mặt, run tay nhắc ly nước uống cạn rồi loạng choạng đứng lên bước ra ngoài... Tôi tưởng tượng có lẽ ánh mắt của Phan vẫn còn ở phía sau tôi như ngày nào chàng đã ngồi ở quán cà phê dõi theo bóng tôi đi về... Ngày bắt đầu ấy đã xa quá rồi, kỷ niệm đã nhạt nhòa, phai úa. Vậy mà giờ đây, trong khoảnh khắc tình cờ này, đôi mắt của chàng lại kéo tôi về một chân trời cũ hai mươi tám năm trước....

Từ ngày cái xưởng mộc dọn đến căn nhà trước mặt ngôi trường mẫu giáo của tôi, thì không khí yên tĩnh trên con đường ngắn này đã mất hẳn. Mỗi ngày chúng tôi phải chịu nghe bao nhiêu là tiếng động ồn ào, nào là tiếng máy cưa gỗ, tiếng búa nện, tiếng xe hàng ghé qua chuyên chở, tiếng nói chuyện của nhân công, mà hầu hết là nam giới lại thêm những lời bông đùa, chọc ghẹo phát ra như tên bắn vào các cô trong trường.... Một quán cà phê cóc mọc lên ngay đó, những gánh bán rong quà vặt cho trẻ em cũng phát triển thêm, vì cách phía trái của trường tôi độ hai căn nhà là trường tiểu học Cộng Hòa.

Trường tôi năm đó có tất cả hai mươi một nhân viên nữ (gồm mười lăm cô giáo, hai cô hiệu phó, một cô kế toán, bà hiệu trưởng và hai bà nấu bếp) mà đã có đến mười sáu cô hãy còn độc thân. Không biết thông tin nội bộ này ai đã loan xa đến tận xưởng gỗ phía bên kia, để cho các chàng công nhân được thê thường xuyên buông lời cợt nhả, tán tỉnh vu vơ các cô phía bên này. Thoạt đầu, ai cũng có vẻ khó chịu, nhưng dần dần tất cả mọi thứ đều trở nên quen thuộc. Những lời cợt nhả đó đôi khi cũng được phe bên trường đắp chất lại

vui vui, và những âm thanh hỗn độn bên ngoài không còn là điều phiền hà cho giấc ngủ trưa của trẻ lớp “bán trú”.*

Giờ nghỉ trưa bên trong ngôi trường yên tĩnh bao nhiêu thì bên ngoài lại náo nhiệt bấy nhiêu. Có lẽ là giờ nghỉ của công nhân nên quán cà phê đông nghẹt. Phan đã là một trong số những người ngồi trong đám công nhân ấy dõi mắt theo các cô mỗi ngày. Giờ ra về, các cô đi ngang qua quán cà phê thì lúc nào cũng phải nghe tiếng huýt gió loạn xạ, tiếng cười châm chọc nghe chẳng đâu vào đâu. Hồi ấy, tính tôi nhút nhát hay mắc cỡ, tôi rất sợ bị chọc. Phải đi bộ qua cái “ài” cà phê cóc trước bao nhiêu đôi mắt đàn ông ngó theo bình phẩm, diễu cợt là một cực hình đối với tôi, vì thế tôi không bao giờ dám đi về một mình mà thường chờ mấy người bạn để đi chung.

Một buổi chiều từ trường về nhà, tôi nghe Tân, em trai tôi nói rằng tổ hợp gỗ của nó sẽ sát nhập với xưởng gỗ gần trường tôi, tất cả công nhân ở tổ hợp sẽ chuyển sang đó làm. Tôi vui cho em mình, nhưng lại e ngại xưởng gỗ sẽ có nhiều công nhân nam khác tới, tiếng ồn sẽ gia tăng, quán cà phê sẽ được nới rộng hơn. Những chiếc ghé sẽ lấn thêm ra lòng đường, lúc đó chuyện đi lại của chúng tôi sẽ càng trở ngại. Ngoài nỗi lo về sự phát triển ở bên ngoài, nghĩ đến Tân, tôi còn lo cho nó sẽ bị ảnh hưởng thêm những tính xấu khác bên trong môi trường làm việc đó. Tân bắt đầu có tính ngỗ nghịch từ lúc nó đi thanh niên xung phong về, ra đời đi làm sớm, va chạm với đủ mọi thành phần. Tân đã vướng vào con đường rượu chè bê tha khi mới ở tuổi mười sáu. Tôi căn dặn nó vào xưởng gỗ làm phải cẩn thận trong giao tế, không nên theo mấy người khác nhậu nhẹt nữa, và nhất là đừng “a dua” theo ai để chọc ghẹo các cô trong trường. Tuy dặn Tân như thế, tôi vẫn biết nó chỉ thích nghe và làm những gì nó muốn, chẳng ai cản nổi. Tân gắt gỏng với tôi:

- Chị Hà làm như còn con nít không bằng, dặn hoài!
- Mày lớn với ai chứ với chị mày đâu đã lớn.

Hai chị em tôi rất ít trò chuyện với nhau. Thỉnh thoảng

tôi hỏi nó về công việc, nó chỉ trả lời cộc lốc: “cũng được”, hỏi về xã giao thì nó bảo: “Trong chỗ em làm, có một ông lớn tuổi đi “cải tạo” về, hiền mà đàng hoàng lắm, tên là Phan. Em hay đi theo ông đó học việc, ông chỉ em tận tình hơn mấy cha trẻ”.

Tôi thở ra mừng thầm cho Tân đã trưởng thành một chút, đã nhận ra được cái tốt, cái xấu. Một ngày, Tân đi làm về vui vẻ khoe với tôi:

- Chị Hà, ông Phan làm chung cho em 4 vé đi coi ca nhạc, tối nay đi với em nghe, ông cũng có đi nữa đó, cho chị nói chuyện với ông.

Tôi trợn mắt:

- Lảng òm không, ai quen với ông đâu mà nói chuyện.
- Xã giao thôi mà, ông kêu em rủ chị đi đó.

Tôi giật mình:

- Trời đất, sao ông gan vậy, không biết người ta mà dám rủ.

- Chị không biết ông thôi chứ ông biết chị đó.

Tôi ngạc nhiên hỏi:

- Sao ông biết?

Tân cười tủm tỉm kể rằng:

- Một buổi sáng, nó ngồi uống cà phê với ông Phan. Sau một hồi chuyện trò về gia đình, nơi ăn chốn ở cùng ngắm ông đi qua bà đi lại, dĩ nhiên là trong số

người qua lại đó có những cô giáo đạp xe đi ngang. Ông Phan chợt hỏi Tân:

- Chú mày có biết cô giáo nào trong trường này không?

Tân gật đầu:

- Em biết vài người, anh muốn hỏi ai?

- Chú mày biết có một cô đáng nho nhỏ, hay mặc áo

xanh, quần tây xanh đậm, xách cái túi đen là ai không?

Tân lẩm bẩm:

- Dáng nhỏ, mặc áo xanh, túi xách đen.

Ông Phan gật đầu:

- Tóc dài cỡ ngang vai đó.

Tân ngờ ngợ:

- Sao anh tả giống chị em quá vậy?

Giọng ông Phan hỏi tới:

- Phải chị mày không, cô đó nhỏ con, phải hãy nói nghe.

- Đúng rồi, chị em hay mặc áo xanh. Chị dạy trong trường đó mà. Tân nói như reo.

Ông Phan cười hỏi giọng ngạc nhiên:

- Ủa, vậy hả, sao bây giờ mày mới nói?

- Em nói từ bữa giờ mà đâu có ai tin đâu.

- Sao lại không tin? Mày nói với anh là anh tin liền.

Tân cười cười:

- Chắc mấy cha kia thấy tướng em cô hồn quá sao mà có chị là cô giáo được.

- Chị mày dễ thương ghê đó. Có bồ chưa?

- Chưa, chị em hiền lắm.

- Chắc mày ở nhà ăn hiếp chị dữ lắm hả?

- Đâu có đâu.

Ông Phan vỗ vai Tân:

- Ê, hôm nào anh mời chị mày đi chơi được không?

- Biết chị có chịu đi không? Mà đi đâu mới được? Tân hỏi lại.

- Chị mày thường thích đi đâu?

- Chị em ít đi đâu lắm. Ồ chỉ thích ca nhạc, hay anh rủ chỉ đi ca nhạc đi, cho em đi nữa nghe.

- Vậy hả, anh không ưa ca nhạc lắm, nhưng nếu cô thích thì anh cũng đi cho vui, nhưng mà có chú mày đi kỳ đà làm sao nói chuyện đây?

- Em rủ bạn gái em đi nữa chứ, ai đi ba người kỳ vậy.

Ông Phan gật gù:

- Thôi được rồi, để anh tìm vé đi nghe nhạc.

Kê tới đây, Tân kết luận:

- Chuyện đại khái là vậy đó. Ông này tốt với em lắm, em thấy ông cũng muốn làm quen với chị, hỏi em về chị hoài hà. Sáng nào ông cũng ngồi uống cà phê ngó chị đó nghe.

Tôi tò mò ngưng ngưng hỏi:

- Trời đất kỳ quá, mà ông đó có ở trong nhóm chọc gheo người ta không vậy?

Tân lắc đầu nguây nguây:

- Không, không có đâu, mấy cha hay chọc gái là mấy cha nhóm khác, nham nhở lắm. Ông này là sĩ quan hồi xưa, ông cũng đi tù “cải tạo” như bố mình đó, người ta đảng hoàng mà.

- Tân quảng cáo cho đồng nghiệp hơi nhiều đó nghe.

- Em nói thiệt mà.

Tối đó, Tân chở tôi trên chiếc xe đạp ọc ạch của nó ra tới đầu ngõ. Tôi nghe có tiếng huýt gió đầu đó, rồi tiếng huýt gió của Tân tiếp theo. Sau đó, từ trong bóng tối một người đàn ông đạp xe tới song song với Tân. Tôi nghe tiếng ông nói:

- Chào cô Hà.

Tuy trời tối, tôi vẫn thấy được đôi mắt rất sáng của người đàn ông. Tôi còn đang bối rối thì Tân đã ngoái ra sau nhanh miệng nói với tôi:

- Đây là anh Phan làm chung với em đó chị.

Tôi lí nhí:

- Dạ chào anh.

Chạy được một quãng, Tân ngừng lại ở một cột đèn quay bảo tôi:

- Chị qua cho anh Phan chở nghe, em đi đón bạn gái em.

Rồi không đợi phản ứng của tôi, nó nói với Phan cũng vừa ngừng xe lại:

- Anh Phan chở dìu chị em tới rạp hát trước nhe, em đi đón bạn gái em.

Ông Phan cười:

- Sản sàng thôi!

Tôi nhìn Tân bực tức, kéo nó sang một bên cần nhần:

- Tân kỳ cục quá, tự nhiên giao chị mình cho người lạ chở. Sao này Tân không nói đi đón bạn gái để chị lấy xe đạp của Uyên đi.

Tân gất nhẹ:

- Ông đâu phải người lạ đâu, chị lên xe đi, đứng đôi co hoài, ông nhìn kia, kỳ quá!

Tôi ngại ngùng không biết nói sao, thì ông Phan đã lên tiếng:

- Cô Hà đừng ngại, tôi sẽ chở cô đi đến nơi về đến chốn cẩn thận.

Giọng Bắc ấm áp và nụ cười hiền của ông như thuyết phục tôi phải bước sang xe, tôi bực bội lắm bầm một mình:

- Thiệt là kỳ cục à!

Tôi vừa ngồi lên yên sau của Phan là Tân đã đạp xe đi mất hút. Tôi nghĩ chắc đã có sự sắp đặt của nó với Phan rồi. Ông Phan thong thả đạp xe đi, tôi nhìn băng quơ lên bầu trời tối không có sao, chỉ nổi bật ánh sáng vàng vọt từ những cột đèn đứng cúi đầu hai bên đường. Tôi nghe tiếng Phan nói:

- Cô Hà nhẹ quá, chở cô như là chạy xe không vậy.

Tôi chẳng biết nói gì chỉ dạ nhỏ, rồi ông tiếp:

- Lúc trước tôi hay chở bà chị đi lấy hàng, cả người, cả hàng, đạp phờ người luôn. Nhất là khi lên dốc cầu.

- Dạ.

- Cô Hà chắc ít đi xe đạp lắm hả, thấy cô đi bộ đến trường không à.

Tôi thật thà nói:

- Dạ, nhà em chỉ có hai cái xe đạp thôi, ưu tiên cho đứa nào đi làm hay đi học xa.

- À, vậy hả.

Cuộc trò chuyện trên đường không được liên tục cho lắm. Khoảng cách im lặng có lúc kéo dài đến nhạt nhẽo, khiến cho Phan phải hỏi:

- Sao cô Hà làm biếng nói chuyện thế?

Tôi bắt đầu quen Phan từ sự gặp gỡ đó, khô khan và

gượng gạo. Phan cho tôi biết sơ lược về chàng; trước kia chàng là lính Pháo Binh. Chàng lập gia đình được hai năm, có một đứa con trai thì chiến tranh chấm dứt. Khi Phan bị đi tù “cải tạo”, con trai chàng chưa được một tuổi, sau sáu năm tù tội, chàng trở về thì thằng bé lại không nhận mặt cha. Trong thời gian Phan ở tù, vợ chàng đã lấy người khác, một cuộc chia tay không hẹn trước thật buồn để khổ cho người mẹ già yếu phải xách giỏ đi nuôi chàng thường xuyên. Nghe câu chuyện của Phan, tôi cảm thấy xót xa cho chàng. Thời chinh chiến đã qua, nhiều thay đổi đến với đời sống con người quá bất ngờ, quá đau đớn, quá tuyệt vọng. Phan cũng như cha tôi và bao nhiêu người lính đã phải chịu chung một số phận đổi thay nghiệt ngã trong cảnh tù tội. Riêng chàng còn thêm sự tan nát của gia đình. Tuy nhiên, sự chênh lệch tuổi tác, sự tương phản về vóc dáng cứ làm tôi thắc mắc: Không biết Phan đã chú ý đến tôi ở điểm nào? Tôi bình thường, không đẹp, lại nghèo nữa. Năm đó tôi hai mươi lăm tuổi thì Phan đã gần bốn mươi. Phan cao ráo, còn tôi thì nhỏ con và thấp. Nếu tôi với chàng đi bên nhau thì không phải là một cặp tương xứng.

Sự quen biết giữa tôi và Phan dần dà tiến gần hơn do Tân sắp đặt. Nó cho Phan biết mọi thông tin về tôi, cả về giờ đi dạy kèm bên ngoài. Vào giữa niên khoá, bà Thoa hiệu trưởng đổi tôi lên dạy lớp sáng, tôi lại bị mất thu nhập lớp kèm trẻ buổi sáng tại nhà. Cũng may, Trang, một đứa bạn dạy chung giới thiệu cho tôi mấy môi kèm trẻ tại tư gia buổi chiều, lương khá hơn, nhưng tôi phải đi bộ đến chỗ dạy rất xa. Thời gian này, biết tôi đi kèm trẻ ở xa, Phan thường tình nguyện làm tài xế đón tôi ở chỗ dạy về nhà khi chàng đã xong việc ở xưởng gỗ, tôi đỡ được một đoạn đường dài đi bộ. Qua những lần cho tôi quá giang ấy, tình cảm của chúng tôi đã nảy nở một cách thâm lặng, rồi trở nên thân thiết. Trên đường về

nhà chàng hay dừng ở những quán nước bên lề đường để cùng tôi ngồi trò chuyện. Thỉnh thoảng chàng cũng chở tôi đi ăn chè, hay ra bến Bạch Đằng ngồi chơi. Những lúc đó, chàng thường kể cho tôi nghe nhiều chuyện về đời lính của chàng. Phan có lối kể chuyện từ tốn, rõ ràng rất thu hút. Một lần, chàng kể về cuộc yểm trợ quân cho trung đoàn 47 bộ binh ở Bông Sơn. Lần đó, chàng bị thương rất nặng, tưởng sẽ bị mất luôn cánh tay vì mấy mảnh B40 ghim vào cánh tay trái và đùi, mất máu rất nhiều, chàng đã ngất đi...

Kỷ niệm chiến trường của Phan kể không biết bao nhiêu thời giờ cho hết. Tôi lại là đứa con gái nhạy cảm, dễ xúc động nên nghe đến những đoạn bi thảm như di tản lính bị thương, bắn nhau, tôi hay chảy nước mắt theo và tới đó Phan phải ngừng kể. Tôi hỏi chàng về những chuyện tình lúc trước, đặc biệt là chuyện chàng quen với vợ chàng. Phan lắc đầu nói:

- Suốt thời gian trong quân ngũ, anh chẳng có mối tình nào đặc biệt hết. Quen vài cô rồi cũng chẳng tới đâu, phần tại anh cũng không đẹp trai, ăn nói dở.

Tôi tò mò hỏi:

- Rồi làm sao anh quen với vợ anh?

Phan buồn buồn:

- Cô vợ anh lấy là do hai bà mẹ sắp đặt, lúc đó anh đã gần ba mươi mà vẫn chưa có vợ, mẹ anh sốt ruột nên phải tìm vợ cho anh... Ngừng một chút để hút một hơi thuốc, nhả khói, rồi Phan chậm rãi tiếp:

- Cô ta nhỏ hơn anh có một tuổi thôi, chắc cô bằng lòng lấy anh cũng là do ép buộc của cha mẹ. Nếu có tình yêu thì người ta sẽ sống tốt với nhau hơn. Còn đằng này cả hai người lại không biết nhau trước, vì vậy chỉ trong một năm mà đã có nhiều sự xung khắc xảy ra ... Lỗi tại anh cũng

vụng về cư xử... phần thì vắng nhà do đi hành quân luôn nên thì giờ dành cho gia đình ít ỏi lắm... Phan lại ngừng một chút rồi thở dài.

Tôi nhìn chàng e ngại, nói sang chuyện khác:

- Anh Phan à, hôm nào có dịp anh vào nhà em chơi đi, chứ lần nào chờ em về anh cũng thả ở đầu đường, cứ như là lén lút, em không thích như vậy nữa đâu.

- Anh cũng muốn vào nhà Hà chơi, nhưng Hà sẽ giới thiệu anh với bố Hà làm sao?

Tôi nói ngay:

- Thì em nói anh là phụ huynh học trò.

Phan phì cười:

- Phụ huynh đến nhà cô giáo làm gì?

- Thì đến hỏi xin học cho con, cho cháu.

Phan lắc đầu:

- Nói ầu không à, sao Hà không nói anh là bạn của Hà?

Tôi ngập ngừng:

- Em nói anh là phụ huynh thì... dễ dàng hơn. Bố em rất quý phụ huynh, còn nói anh là bạn... thì ... thì ...em cũng không biết thái độ của bố em ra sao.

Phan im lặng, dí điều thuốc dưới chân. Tôi nói tiếp:

- Anh mà nói chuyện với bố em về đời lính, về chuyện “cải tạo” chắc hợp lắm.

- Anh nghe Tân nói bố Hà khó hay la mắng.

Tôi nói:

- Bố em chỉ khó với con cái trong nhà thôi, với người ngoài thì rất dễ, nhất là với lính bố còn có cảm tình nữa à, anh Phan đến chơi nghe!

- Anh sẽ đến với điều kiện Hà giới thiệu anh là bạn của Hà.

- Làm phụ huynh trước rồi làm bạn sau.

- Không, anh không muốn làm phụ huynh.

Giọng Phan gần xuống làm tôi bật cười, quay đi nơi khác.

Sau đó, Phan cũng làm gan ghé đến nhà tôi chơi vài lần. Cha tôi tiếp đón chàng cũng vui vẻ ngay từ ngày đầu. Hai

người nói chuyện rất tương đắc, Phan cứ khen cha tôi nói chuyện hay, đúng là bậc thầy. Mỗi lần đến chơi là Phan lại mang theo một khung gỗ làm quà tặng, khi thì khung khắc tên cha tôi, khi thì tên mỗi đứa em trong nhà. Ai cũng có được một khung gỗ xinh xinh nổi bật tên mình do chàng khắc chạm rất khéo. Chàng làm cho riêng tôi một cái hộp đựng bút có khắc tên “Tố Hà” bên cạnh một bông hồng. Nét khắc nhìn đẹp và công phu. Tôi nâng niu hộp bút như một báu vật hiếm hoi. Đây là món quà kỷ niệm đầu tiên trong đời tôi nhận được từ người mà tôi cảm mến. Mỗi khi cầm hộp bút lên là tôi lại nhớ đến Phan, tôi tưởng như chàng đang ở bên cạnh tôi mọi nơi, mọi lúc...

Tôi bắt đầu thấy nhớ Phan nhiều hơn nếu một ngày không gặp. Nhưng nhớ đã cho tôi những giấc mơ đẹp về chàng. Tôi thường mơ đến cảnh chiều trên ngọn đồi xa nào đó. Phan và tôi đi bộ lên tận đỉnh đồi hứng gió, nghe âm thanh của thiên nhiên hòa vào nhau một âm điệu nhẹ nhàng trong buổi chiều vàng đang chậm chậm đến. Ngoài những lúc gặp nhau trên đường đưa đón, tôi và Phan không có dịp đi chơi đâu xa, vì thời gian dạy kèm trẻ của tôi rất bận rộn, mà tôi lại chưa bao giờ dám nghỉ dạy một ngày để đi chơi với Phan. Chàng hay nói với tôi rằng:

- Anh thấy Hà rất vụng trong vai người yêu, nhưng Hà sẽ là một người vợ tốt.

- Sao anh lại nói như vậy?

- Tại anh thấy rủ Hà đi chơi khó quá, Hà lúc nào cũng lo đi làm, và chẳng nghĩ gì đến bản thân mình hết. Nếu như những cô gái khác, có khả năng kiếm tiền thì đã lo may sắm và ăn diện rồi, đâu có như Hà. Trong con người Hà, anh đã thấy sự hy sinh cho gia đình rất nhiều. Ai may mắn lắm mới có được người vợ như Hà.

Câu nói cuối cùng của Phan làm tôi ngạc nhiên, tôi nhìn chàng thăm hỏi: Thế còn anh, có nghĩ là sẽ lấy em làm vợ không?

Ý nghĩ đó lóe lên trong đầu tôi một khoảng cách vô hình

ngay giữa. Tôi không hiểu được làm người yêu với làm vợ khác nhau ra sao? Không biết Phan có nhận ra tình yêu của tôi dành cho chàng không? Sao chàng lại trách tôi rất vụng về khi làm người yêu? Không, chàng không hiểu lòng tôi đây thôi, tôi yêu Phan, yêu chính cuộc đời thất bại của chàng, tôi yêu hình ảnh người lính thất trận sau ngày đi tù về. Hình ảnh đó cũng là hình ảnh của cha tôi, gầy gù và thân thiết biết bao! Sự oai dũng vẫn còn trong tư cách dù bộ áo lính đã rách nát, bạc màu. Tôi yêu đôi mắt nồng nàn, thể hiện sự cương trực. Lòng can đảm đấu tranh với sự sống giữa khốn cùng, giữa đây ải trong chôn lao tù, sự chịu đựng đầy nghị lực để vượt qua một nghịch cảnh gia đình tan nát.

Tình yêu của tôi kéo dài trong sự chờ đợi một kết quả tốt đẹp như tất cả những người con gái đang yêu khác. Hơn một năm lặng lẽ trôi qua nhanh, nó cũng là đề tài cho mọi người trong trường bàn ra tán vào. Mở đầu là bà Thoa:

- Sao em với ông Phan chùng nào cho tụi chị uống rượu đây? Quen nhau lâu rồi, tính lạ đi chứ. Chờ gì nữa.

Tôi ngập ngừng:

- Dạ.. em cũng không biết nữa, ông chưa nói gì với em hết.

Bà Thoa trợn mắt:

- Trời, cả năm rồi mà sao chưa nói gì hết, con gái người ta có một thời thôi, ai cho ông dắt đi chơi hoài, bộ ba em không nói gì sao?

- Dạ.. Tôi bỏ lửng câu nói, cha tôi chẳng quan tâm gì đến chuyện của tôi là mấy. Vì cha vẫn xem Phan như một người bạn trẻ của cha, và là một người bạn lớn của các con mình. Nghe chuyện, Trang đứng gằn đó chen vào:

- Thôi Hà ơi, đẹp cái ông Phan già đó đi, quen con gái người ta cả năm rồi mà không chịu tính chuyện lâu dài. Để Trang giới thiệu Vũ, bạn Trang cho Hà, Vũ hỏi thăm Hà hoài, cùng trang lừa với mình để quen hơn đó.

Bà Thoa đồng tình:

- Phải đó Hà, chị thấy so với ông em còn trẻ quá. Quen

với Vũ bạn Trang đi, chị ủng hộ đó.

Tôi tò mò hỏi lại:

- Vũ nào vậy?

Trang hào hứng nói:

- Vũ mà ngồi gần Hà trong bàn tiệc hôm sinh nhật Trang đó, Vũ khen Hà xinh lại hiền nữa. Má Vũ cũng hỏi chàng ta lấy vợ hoài đó.

Nghe Trang nhắc đến Vũ, tôi mới nhớ ra ngày sinh nhật Trang hôm đó. Cô nàng tinh nghịch sắp xếp một bàn tiệc dài cho nam nữ ngồi xen kẽ, Vũ ngồi giữa tôi và Vân. Bữa tiệc hôm đó là do ông “bò” của Trang tổ chức cho nàng, nghe nói chàng rất khá giả, làm chủ mấy tổ hợp sản xuất sơn. Tôi không nhớ rõ mặt Vũ lắm, vì lúc ấy, tôi thấy Vũ hay nói chuyện với Vân. Ngồi trong bàn tiệc nhìn vài người có cặp, làm tôi càng nhớ đến Phan. Chàng chẳng bao giờ thích tiệc tùng đám đông, nếu chàng có mặt lúc đó chắc chàng sẽ thấy lẻ loi lắm. Giữa lúc tôi đang thù người suy nghĩ thì Vũ cầm ly nước cam đưa cho tôi và hỏi tôi vài câu, tôi cho đó chỉ là lời xã giao thường tình nên không chú ý. Khi tàn tiệc, Vũ còn tình nguyện chở tôi về, nhưng tôi đã từ chối để đi với chị Thanh. Tôi luôn thấy Vân và Vũ gần nhau hơn... Nhớ đến đây, tôi liền hỏi Trang:

- À, Hà nhớ ra cái anh chàng Vũ rồi, ủa anh chàng đó không phải là bò của Vân sao?

Trang trề môi:

- Vân muốn bò với Vũ lắm đó, đeo chàng ta như sam. Nhưng chính Vũ nói với Trang là Vũ thích quen với Hà thôi, muốn Trang giới thiệu Hà cho Vũ. Bà nghe tui đi, nhà Vũ khá giả lắm, quen Vũ có tương lai hơn.

Tôi im lặng nghĩ đến Vũ và Phan. Hai người đàn ông với hai khía cạnh khác nhau, Phan lớn tuổi, trải đời nhiều hơn Vũ. Ở bên Phan, tôi luôn cảm thấy ấm áp và được chở che. Đi với Phan, tôi không hề mặc cảm chút nào với vẻ nghèo nàn bên ngoài của mình. Bởi tôi biết, đôi mắt chàng đã dõi theo tôi mỗi ngày với màu áo xanh không thay đổi, tôi cũng

quen mắt với màu áo lính bạc phéch của chàng. Quen với chiếc xe đạp cũ kỹ mà chàng đã chở tôi đi trên khắp ngã đường. Và đã đồng cảm với những câu chuyện gian khổ, hy sinh trong cuộc đời chinh chiến, cùng sự khổ nhục tù đày ở phía sau. Tất cả những điều quen thuộc ấy đã tạo nên một sự yêu thương, quý mến khó rời bỏ...

Rồi một ngày, một ngày đã để lại trong lòng tôi nỗi đau tím lòng, tôi choáng váng quay cuồng muôn ngã nhào. Hôm đó trên đường về nhà từ chỗ dạy, một người đàn bà khoảng ngoài ba mươi tuổi, đẹp trang nhã đến gặp tôi. Bà tự nhận là vợ Phan và yêu cầu tôi phải chấm dứt ngay sự quen biết với chàng. Nổi run sợ lẫn kinh ngạc vì sự không ngờ Phan đã nói dối tôi về người vợ đã bỏ chàng trong thời gian đi tù... Tôi đau xót nói với bà những điều tôi biết về Phan, bà không muốn nghe chỉ nhấn mạnh một điều là dù bà không ở với Phan, nhưng trên pháp lý bà vẫn là vợ có hôn thú hẳn hoi, họ đã có một đứa con chung. Và chuyện đi Mỹ nay mai của Phan, tôi sẽ không có quyền dự phần. Nghe nói Phan sẽ đi Mỹ tôi càng ngạc nhiên hơn vì chưa bao giờ Phan nói với tôi chuyện này... Trong ánh mắt sắc lạnh của bà và lời nói thì ngọt gắt như từng mũi dao khứa nhẹ vào tim tôi rỉ máu, vừa rần ã vừa khích bác:

“Tôi thấy cô còn trẻ, cũng dễ thương nhỏ nhẹ, lại là giáo viên thì chắc cô có đủ sự hiểu biết để nhận thấy việc “giao du thân mật” với một người có vợ là đúng hay sai”.

Sự nhục nhã xấu hổ lan nhanh trong mạch máu tôi, thêm nỗi uất ức trào lên. Tôi mím chặt môi mình cố không bật ra tiếng khóc. Bất động một lúc tôi mới lấy lại bình tĩnh để trả lời:

- Cám ơn chị đã cho em biết mọi sự thật một cách ôn hòa. Xin chị hiểu cho em rằng, nếu em biết anh chị vẫn còn là vợ chồng thì em không bao giờ quen với anh Phan hết. Đạo đức

của người Việt Nam không cho phép em làm chuyện phá gia cang người khác. Chỉ tại em không biết...

Nói tới đó, tôi bỗng òa khóc rồi bỏ đi như chạy, tôi tưởng tượng ra bao nhiêu ánh mắt đang nhìn theo tôi khinh bỉ vì tội “cạp bò” với người đã có vợ. Tiếng thị phi sẽ loan truyền, một thành hai, hai thành ba. Thiên hạ sẽ ném vào tôi những từ dơ bẩn, hạ cấp. Những người bạn của tôi tha hồ mà châm biếm, xía xói tôi. Càng nghĩ, tôi càng đau từng khúc ruột, càng sợ, càng hoảng loạn, càng chạy nhanh hơn, tôi chạy theo gió, tôi gào lên trong cổ họng đang uất nghẹn:

- Ngu, ngu quá, ngu!

Bỗng tôi nghe tiếng thắng gấp của một chiếc xe, tiếng rú thất thanh, tôi cảm thấy mình bị ai đá văng ra xa đau ê ẩm. Tôi cố vùng lên để chạy tiếp nhưng tôi không có sức. Trước mắt tôi là một cái hố đen thăm thẳm, tôi còn ngửi được mùi máu tanh tanh gần bên... Mắt tôi mờ dần đi, hai mí nặng trĩu kéo tôi lịm vào giấc ngủ đau đớn ...

Cuốn phim dĩ vãng chợt đứt ra từng khúc tối sầm rồi trắng xoá. Tôi chỉ còn nghe vài âm thanh cãi cọ đầu đó khi vừa tỉnh dậy. Những tiếng nói lao xao gần bên nghe rất quen thuộc sao giống tiếng của Phan quá!! Trong cơn đau nhức nửa bên đầu tôi vẫn còn cảm giác sợ hãi. Trời ơi, nếu Phan xuất hiện lúc này chỉ làm rối ren thêm mọi việc, và lòng tôi càng thêm đau... Tiếp đến là giọng thì thào cho tôi đoán ra tôi mới được khâu mười mũi trên đầu. Tôi ngã trước một chiếc xe Honda đang phóng tới đã không kịp thắng gấp, hất tôi vô góc đường, đầu va mạnh vào đá ...

Sau lần bị thương tích đó, tôi mang một nỗi đau thể xác lẫn tinh thần, thêm sự xấu hổ ê chề dằn vặt tôi hàng giờ, hàng ngày, hàng tuần làm sôi lên sự tức giận buồn phiền trong lòng khiến tôi cứ khóc mãi. Nỗi buồn còn ám ảnh tôi cả trong giấc ngủ. Đêm đêm nằm mơ toàn cảnh bị đánh ghen, bị chửi bới, bị bạn bè dèm pha. Tôi ước gì lúc đó, nếu mẹ tôi còn sống tôi sẽ gục đầu vào lòng mẹ mà khóc cho vui bao nhiêu sự buồn đau trong lòng. Để tránh gặp Phan, ngay

mùa hè năm đó tôi xin chuyển về trường khác, nghỉ chỗ dạy kèm mà Phan vẫn đón tôi đi về. Tôi nhờ Tân nhắn lại với Phan câu chuyện vợ chàng đã đến tìm tôi, và muốn Phan không nên gặp tôi làm gì nữa. Hãy giữ cho tôi sự bình yên. Nghe chuyện, Tân cũng không khỏi ngạc nhiên, nó cho tôi biết thêm hôm tôi bị tai nạn phải vào bệnh viện, Phan có mặt ở đó với một người đàn bà. Cả hai đã gây gổ với nhau về tôi, Phan lớn tiếng bình vực tôi và cho rằng tôi không hề liên can gì đến chuyện của hai người. Cuộc cãi cọ đến hồi gây cản thì họ bị nhân viên bệnh viện mời ra ngoài. Qua chuyện này, Tân quả quyết Phan không phải là người dối trá, nó còn khẳng định chắc Phan có một uẩn khúc gì mà chưa thể nói ra. Nó an ủi tôi rằng sẽ tìm hiểu cho ra lẽ...

Sau đó vài tuần, Tân xin được một việc làm khác ở công ty điện lực Thủ Đức. Ngày cuối cùng ở xưởng gỗ, Tân đã nói chuyện rất lâu với Phan. Điều nó tìm hiểu ra là vợ Phan không chịu ly dị vì nghe tin có chương trình định cư ở Mỹ cho những sĩ quan đi “cải tạo” từ 3 năm trở lên. Phan chỉ muốn mang con đi, nhưng vợ chàng đã giữ đứa con làm áp lực với chàng. Bà phải được đi cùng con, hoặc bà ở lại với đứa con.. Tôi nhớ lại lời bà nhắn mạnh hôm nào lúc gặp tôi:

“Chúng tôi là vợ chồng có hôn thú hẵn hoi, việc đi Mỹ sau này cô sẽ không có quyền dự phần, cô nghe rõ chứ?...”

Tôi buồn bã, lòng đau một nỗi đau mất mát, một nỗi thất vọng và một sự lo sợ cho tai tiếng... Dù muốn hay không, Phan cũng phải trở về với vợ con chàng. Phan có đến tìm tôi tại nhà vài lần, tôi đều lẩn tránh để chàng ngồi nói chuyện với cha tôi. Phan đề cập đến chuyện làm giấy tờ đi Mỹ theo diện H.O mà cha tôi còn trong tình trạng nghi ngờ, không quan tâm mấy. Chàng cũng nói thật về hoàn cảnh vợ con chàng cho cha tôi nghe, và lấy làm tiếc cho sự dang dở giữa tôi với chàng. Giọng Phan lúc ấy nghe buồn làm sao, chàng hút thuốc liên tục. Cha tôi chỉ cười hiền rồi vỗ vai chàng ra chiều thông cảm... Một năm sau, khi tin tức về diện H.O thật sự rộ lên, cha tôi mới bắt đầu làm đơn.

Lần cuối cùng Phan đến chào gia đình tôi để đi Mỹ là lúc giấy tờ của cha tôi còn kẹt ngoài Hà Nội đang chờ cấp danh sách H.O. Hôm đó tôi không có nhà, không biết đưa em nào của tôi đã chỉ cho Phan ngôi trường mới tôi đang dạy, để chàng đến tìm tôi...

Đoạn phim lại đứt, một khoảng trắng mờ nháy múa, nhòe nhoẹt trước mắt tôi rồi ánh sáng vụt tắt. Trong bóng tối, tôi thấy đôi mắt sáng đượm buồn của Phan nhìn tôi nồng ấm. Tôi sững sờ, run rẩy, lại như người sắp chết đuối trong đôi mắt ấy. Tôi không còn lòng dạ bình an nào để nghe chàng giải thích, quay đi cố kềm giữ sự tức tưởi, buồn giận đang trào lên. Thoảng từ nơi xa trong tiếng gió thổi lại, tôi nghe được vài câu của chàng mà lòng thêm buốt nhói:

Anh biết mình có lỗi với Hà nên nói gì bây giờ cũng là vô ích, duy chỉ một điều thật lòng anh muốn Hà tin rằng anh rất yêu quý Hà, và sẽ không bao giờ quên được em. Anh gửi tặng Hà món quà này làm kỷ niệm, hãy giữ nó để nhớ mãi một thời mình đã có nhau...

Tôi run tay cầm cái khung gỗ có khắc hình hai người chở nhau trên chiếc xe đạp, mắt rung rung nhìn từng nét khắc, thấy được cả sự cặm cụi mài dũa cho một tình cảm không trọn vẹn bên hàng chữ nghiêng nghiêng “Để nhớ mãi” ... Rồi, đôi mắt sáng ấy đã chìm dần vào khoảng tối cùng hơi gió lào xào cuốn trong thanh âm của một cuộn băng bị rối...

Xin lỗi, nếu tôi không làm có phải cô là Hà không?

Tôi giật mình quay lại, ôi trời! Nỗi đau bất chợt thức dậy sau mấy mươi năm tưởng đã ngủ yên rất sâu. Bao nhiêu năm lao đao với những cơn mộng ảo, tôi vẫn hy vọng có ngày gặp lại Phan ...không biết để làm gì...hay chỉ để lòng

buồn hơn... Giờ đây, tôi không còn mơ nữa, người đàn ông trong bộ đồ vest sang trọng, cặp kính trắng gọng vàng trang nghiêm, đôi mắt nhìn hiu hắt, nửa tò mò, nửa mong đợi. Phan đây, Phan của thuở nào với chiếc áo lính bạc phếch, đạp chiếc xe đạp cũ kỹ chở tôi trên đường về nhà... Sự hồi hộp làm tim tôi đập mạnh, nỗi ám ảnh về chuyện ghen tuông của vợ Phan ngày trước còn hằn sâu trong trí nhớ.

Tôi bỗng cảm thấy mắt mình cay cay, cổ mím chặt môi để giữ cho những giọt lệ vô duyên đừng rơi xuống. Tôi lúng túng định nói:

“Dạ không phải...” thì có tiếng gọi của cô dâu Hạnh:

- Chị Hà, sao đứng đây, ra chụp với em tấm hình đi. Thấy Phan ngay đó, cô vui vẻ tiếp:

- Ừa, có cậu Phan đây nữa, vô vô chụp hình chung với tụi con luôn.

Tôi còn đang sững sờ đến độ ngỡ ngác thì Hạnh đã kéo tôi và Phan theo cô, đôi vai vô tình chạm nhau, tôi nghe tiếng Phan thảng thốt:

- Hà, đúng là Hà rồi.

Cô dâu Hạnh nhanh nhẩu:

- Dạ, ủa cậu biết chị Hà hả? Con quên giới thiệu với cậu, chị Hà làm chung hãng với con đó cậu.

Phan cười nhẹ:

- Ồ, cậu biết chị Hà từ hồi mày còn chưa đi mẫu giáo nữa kìa!

- Trời biết nhau lâu vậy sao cậu, wow, đúng là trái đất tròn, đi đâu, ở đâu rồi cũng có lúc gặp lại nhau há.

Cô dâu Hạnh kéo tay tôi lại gần Phan:

Chị Hà là bạn cũ của cậu em thì đứng phía này với cậu.

Tôi ngượng ngùng đẩy tay Hạnh:

- Thôi để chị đứng gần Hạnh đi.

- Thì em cũng đứng gần cậu em mà, đây chị đứng ngay đây gần em, rồi tới cậu Phan.

Tôi ngẩn ngơ một phút, Hạnh giục:

“Chị Hà vô đây”, quay qua Phan tiếp: “cậu, đứng gần vô

phía chị Hà một chút”.

Tôi nghe hơi thở của Phan rất gần bên vai mình, tấm hình vừa nháy xong, tiếng Phan nói:

“Chụp thêm lần nữa đi cho chắc ăn”.

Hình nháy xong lần thứ hai, tôi vội quay đi trốn tránh nhưng Phan đã nhanh chân ngăn tôi ngay lối đi:

- Không ngờ anh gặp lại Hà ở đây, anh mừng quá! Mấy chục năm rồi vẫn mong được tin tức của Hà. Bố Hà và các em vẫn khỏe chứ?

Tôi chớp mắt cảm động nói nhỏ:

- Cám ơn anh vẫn còn nhớ đến gia đình em, và đã nhận ra em, bố em vẫn khỏe ngoài tám mươi rồi, các em vẫn đi làm...

- Anh nhận ra Hà từ lúc ngồi vào bàn, khuôn mặt, vóc dáng Hà không thay đổi nhiều lắm, nhất là màu áo xanh dạo nào.

Tôi giật mình nhìn lại mình, tôi đang mặc trên người chiếc áo dài xanh cổ điển may đã lâu...

Tiếng Phan tiếp:

- Gặp Hà ở đây anh mừng quá, muốn nói chuyện nhiều với Hà mà không biết bắt đầu từ đâu. Cuộc sống gia đình của riêng Hà thế nào? Hà có mấy cháu?

Tôi lắc đầu:

- Em không có đứa con nào hết, em hãy còn độc thân.

Phan ngạc nhiên:

- Độc thân? Sao vậy?

Tôi cúi xuống buồn buồn, bao nhiêu năm tắt tã với sinh kế, cuộc sống luôn đầy ắp nỗi lo toan chồng chất. Tình yêu và hôn nhân ngày một xa trong sự bận rộn lo toan ấy. Tôi đã không thể tìm lại được cho chính mình một hình ảnh người lính trong chiếc áo bạc phếch, đôi mắt sáng với tia nhìn nồng ấm. Tôi chỉ biết vui sống với hình ảnh kỷ niệm quần quanh trong một khung trời buồn, lẩn khuất những nỗi đau dĩ vãng...

Tôi nghe giọng Phan run run:

- Anh thật là tiếc... Có dịp nào mình gặp nhau riêng không? Anh có nhiều chuyện muốn nói với Hà.

Tôi nhìn Phan:

- Minh chẳng còn chuyện gì để nói tiếp nữa, em không muốn vợ anh lại tìm đến em lần thứ hai khi em đã không còn trẻ.

- Hà cay đắng với anh làm gì, anh biết mình có lỗi ... Anh đã cố liên lạc và tìm kiếm Hà nhiều năm, chỉ tại số phận mình long đong, không duyên nợ với nhau...

Phan thở dài tiếp:

- Người đàn bà đến gặp Hà năm xưa đã bằng lòng ly dị với anh sau khi tới Mỹ một năm. Anh đã sống độc thân một thời gian dài, lúc nào cũng nghĩ đến Hà, không biết Hà đã ở đâu, sống ra sao? Ước mong có Hà bên cạnh thật là mong manh... Cách đây mấy năm, anh bị ốm nặng đã gặp một người phụ nữ tốt giúp anh qua cơn đau, người ấy bây giờ là bạn già của anh thôi, không phải là vợ...

Tôi đảo mắt nhìn vài người qua lại chung quanh để dấu sự xúc động khi nghe những lời của Phan. Chút nồng nàn đang sưởi lại tình cảm trong lòng tôi vốn đã nguội lạnh từ lâu... Tôi ngập ngừng không biết nói gì với Phan, chỉ muốn trốn tránh chàng, chỉ muốn rời khỏi chốn này về lại với sự bình an. Vừa lúc đó cô dâu Hạnh đi ngang, tôi kéo tay Hạnh nói nhanh:

- Hạnh ơi, chúc mừng Hạnh nha, chị xin cáo từ về đây.

Hạnh đứng lại:

- Ủa, sao về sớm vậy chị, chưa cắt bánh mà?

Tiếng Phan cũng ngạc nhiên:

- Sao Hà lại về?

Tôi nói với Hạnh:

- Chị hơi nhức đầu một chút, phải về thôi, chúc mừng cô dâu chú rể trăm năm hạnh phúc nhé. Hẹn gặp Hạnh sau.

Hạnh gật đầu:

- Dạ cảm ơn chị, vậy thôi chị về trước há. Chị nhớ đường ra parking không? Xuống basement chứ không phải tầng 1

đâu nghe chị.

Tôi ngại ngừng hỏi lại:

- Mình đang ở lầu mấy đây?

- Lầu 5!

Phan nhanh nhẹn nói:

- Hay để anh đưa Hà ra parking vậy, chỗ này hôm nay có nhiều phòng cho mướn đám cưới nên dễ bị lộn lắm.

Hạnh cười ủng hộ:

- Dạ dạ phải đó, cậu Phan thiệt là “ga lăng” với bạn cũ à.

Thôi bye chị nha.

Tôi chào Hạnh lần cuối rồi nói nhanh với Phan:

- Thôi không cần đâu, em đi xuống một mình được, có bảng chỉ dẫn hết mà.

Phan cương quyết:

- Thì cứ để anh đi với Hà một đoạn đi, bao lâu nay mình mới gặp lại, anh chỉ xin có vài phút bên Hà cũng không được sao?

Tôi bậm môi bước đi không nói, Phan theo phía sau một lát rồi tiến lên đi song song với tôi. Phan hỏi:

- Hà làm chung với Hạnh lâu chưa?

- Dạ được 2 năm. Em không ngờ Hạnh là cháu anh.

- Ồ, anh tiếc quá, phải biết Hạnh làm chung với em sớm hơn hai năm trước thì có lẽ mình đã gặp nhau lâu rồi.

Tôi im lặng không biết nói gì, nhìn thẳng phía hành lang trước mặt mong cho mau tới cầu thang máy. Vài người nấu bếp trong bộ đồ trắng đẩy những xe thức ăn ngang qua chúng tôi cười vui với câu chào: “Hello”...

Đi bộ hết một hành lang dài, tôi và Phan đến gần thang máy đã có khoảng năm, sáu người đứng chờ...

Đến nơi đậu xe, tôi đứng lại nói với Phan:

- Thôi tới đây được rồi, em về nhé. Chúc anh nhiều sức khỏe.

Phan hỏi:

- Hà đậu xe ở đâu?

Tôi chỉ tay về phía trái:

- Ở dãy D bên kia.
- Anh đi với Hà đến đó nhé!

Vừa nói, Phan vừa bước theo tôi. Tới chỗ đậu xe, tiếng Phan reo lên:

- Ô, xe anh cũng đậu gần xe Hà đây! Vô tình mà thành ra hữu ý thật đó.

Tôi hỏi:

- Xe anh ở đâu?

Phan chỉ tay vào chiếc Toyota trắng bên tay trái:

- Đây này, cách Hà một chiếc xe.

Rồi Phan móc túi lấy chìa khóa bảo tôi:

- Chờ, chờ anh một chút, anh có cái này cho Hà.

Phan vòng ra sau chiếc xe của tôi, tiến đến mở xe của chàng. Tôi thấy Phan cầm ra một chiếc hộp trên tay. Tới gần

tôi, chàng nói:

Anh mong chờ bao nhiêu năm nay để có dịp tặng lại Hà khung gỗ này, Hà mở ra xem đi.

Tôi nhìn Phan ngần ngại, rồi mở hộp ra. Một khung gỗ khắc hình hai người chở nhau trên

chiếc xe đạp, sơn bằng dầu bóng mượt lên một màu nâu đỏ láng mịn. Tôi buột miệng:

- Trời ơi, đẹp quá, kiêu này giống như khung gỗ hồi xưa anh tặng em trước khi đi.

- Phải rồi, Hà vẫn còn giữ khung gỗ đó chứ?

- Dạ còn, nhưng nó gãy đôi rồi, em có dán băng keo cho dính lại.

- Anh rất vui khi biết em vẫn còn giữ nó. Gỗ ở Việt Nam mình hồi đó mềm quá, nên phải nâng niu dữ lắm, bây giờ ở bên này anh sưu tầm được nhiều loại gỗ cứng, đẹp, tốt nữa tha hồ mà làm hình. Lại còn tìm được đủ loại sơn cho gỗ.

Tôi chớp mắt:

- Cám ơn anh. Chắc anh làm nhiều hình lắm hả?

Phan lắc đầu:

- Anh chỉ làm có mỗi kiểu hình này thôi, vì đó là kỷ niệm một thời anh hạnh phúc nhất, được chở Hà trên chiếc xe đạp cũ kỹ của mình. Hà biết không, anh làm tất cả là hai mươi tám hình như vậy đủ cỡ hết. Nếu có dịp nào Hà đến nhà anh sẽ cho Hà xem hai mươi tám bức hình gỗ anh khắc, mỗi tấm hình là một nỗi nhớ dầy vò anh, cho nên tấm hình nào anh cũng có ghi một câu đề lại.

Tôi nhìn sâu trong mắt Phan, hình ảnh thuở nào bên nhau thấp thoáng lên ánh nhìn xa vắng, tôi hỏi:

- Tại sao anh lại làm hai mươi tám cái hình gỗ hả anh?

Phan cười buồn:

- Là vì đã hai mươi tám năm rồi từ ngày mình không còn gặp nhau. Khung gỗ Hà cầm trên tay là cái hai mươi chín, anh luôn giữ nó trong xe mình và mong ước có một ngày nào đó gặp lại Hà để tặng cho em. Trời đã không phụ lòng mong đợi của anh cho anh gặp được Hà hôm nay.

Tôi nhìn cái khung gỗ, mân mê những đường nét, nghe lòng mình xao động một niềm thương cảm. Tôi lại nhìn Phan, ánh mắt đã làm tôi chìm đắm vào một cõi say mơ suốt những năm dài nhớ nhung, suy nghĩ, vật vờ, tiếc nuối, uất hận, buồn đau. Ôi bao nhiêu là xúc cảm dâng lên trộn lẫn vào nhau, tạo thành những giọt mặn đong đầy trong mắt. Tôi làm theo lời Phan nói:

- Hà lật lại phía dưới tấm hình sẽ thấy một câu anh ghi ở đó cho Hà.

Hàng chữ nghiêng nghiêng dưới chân tấm hình gỗ đậm màu mực đen với nét thanh thanh:

“Điều làm tôi sung sướng nhất trước khi nhắm mắt là được gặp lại em và nói ba chữ: anh yêu em”

Nước mắt trào ra... Tôi nhìn Phan nghẹn ngào... bất động, Phan bước đến gần tôi, giọng chàng run run:

- Give me a hug... A big hug, please!

Không đợi tôi trả lời Phan ôm chầm lấy tôi. Lần đầu tiên

trong vòng tay chàng tôi quá xúc động, dư âm của bao nỗi tủi hờn, yêu thương ngày cũ tràn về trong khoảnh khắc vắng lặng nơi đây. Chàng siết mạnh tôi tha thiết như thể đang trút hết bao thương nhớ vào cái ôm. Tôi nghe hơi thở ngọt ngào của Phan trên tóc mình, lời thì thầm rót nhẹ bên tai: “Anh yêu em” và cảm giác nhòe nhoẹt một bên má. Sau một vài giây, tôi đẩy Phan ra, chợt nhìn thấy trên vai áo vest của chàng ướt đẫm, tôi luỳnh quỳnh rút nhanh chiếc khăn giấy trong ví ra định lau vệt ướt trên vai áo thì Phan đã giữ tay tôi lại:

- Không sao, để tự nó sẽ khô mà. Rồi chàng hôn nhẹ lên tay tôi.

Tôi rút tay lại:

- Thôi em về, chúc anh luôn vui khỏe nha.

Phan cười buồn:

- Chúc em sẽ gặp được nhiều niềm vui trong cuộc sống.

Tôi lê từng bước chân nặng nề về phía xe của mình, gót muện phiền như trĩu xuống không nhấc lên nổi. Ngồi vào xe, tôi run tay mở máy ... Tiếng hát Khánh Ly vang lên theo tiếng máy xe, phát ra từ cái CD, trầm buồn ray rứt đến nỗi lòng:

*Thôi rồi còn chi đâu anh ơi
Có còn lại chẳng dư âm thôi
Trong cơn thương đau men đắng môi
Yêu rồi tình yêu sao chua cay,
Men nào bằng men thương đau đây
Hỡi người bỏ ta trong mưa bay ... ***

Xe từ từ lăn bánh, qua kính chiếu hậu tôi thấy Phan vẫn còn đứng đó u buồn, lẻ loi, đôi mắt nhìn theo lưu luyến...

**Lớp học từ 7:30 sáng – 4:00 chiều*

*** Bài hát “Tình Lỡ” của nhạc sĩ Thanh Bình*